

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

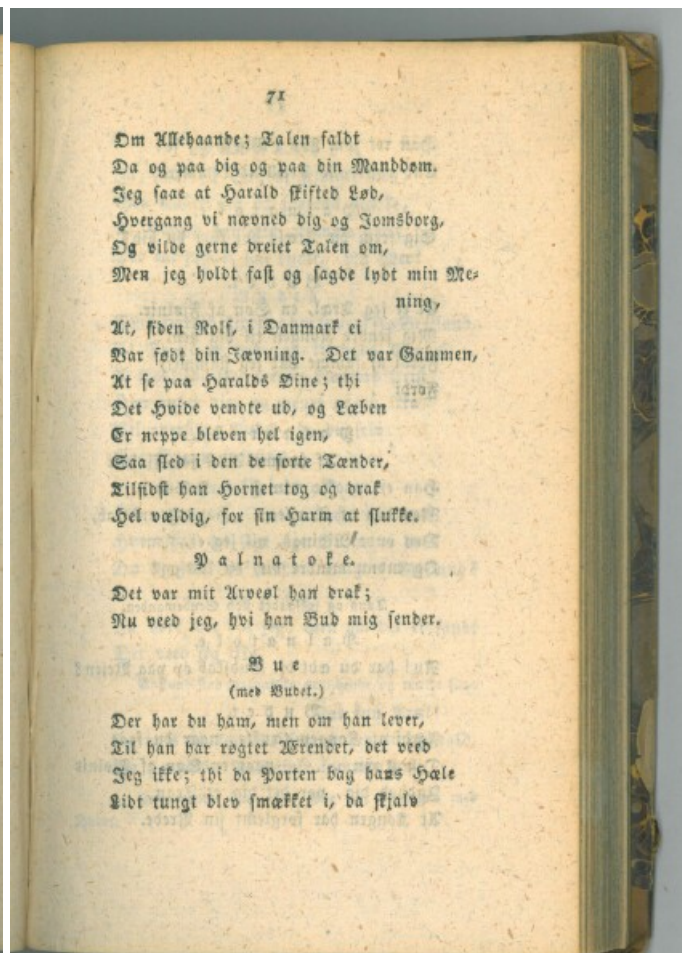
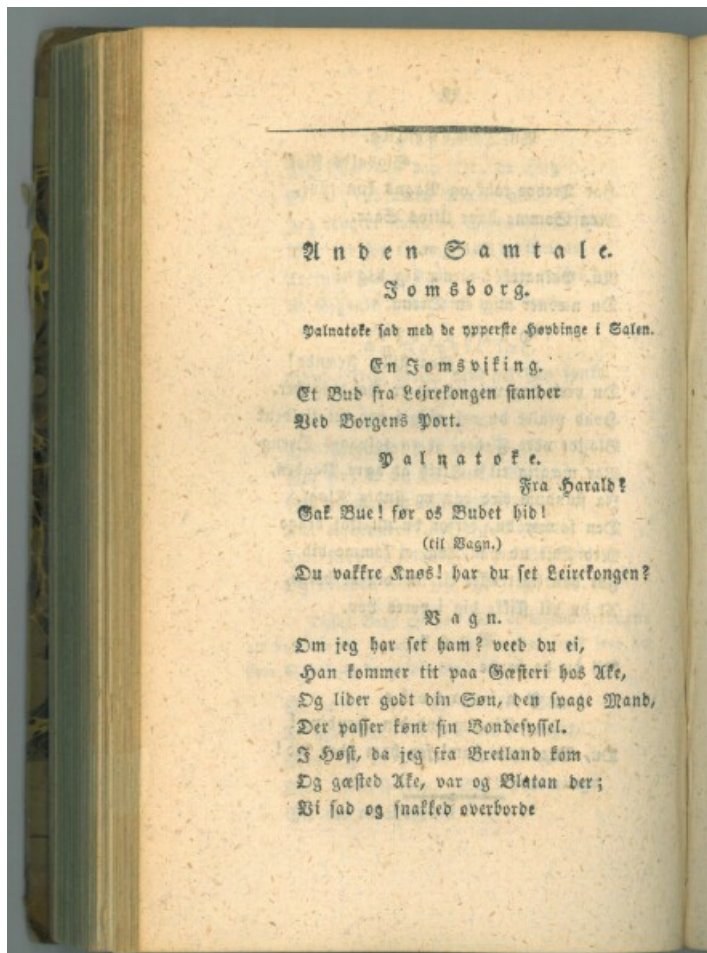
Titel: Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord

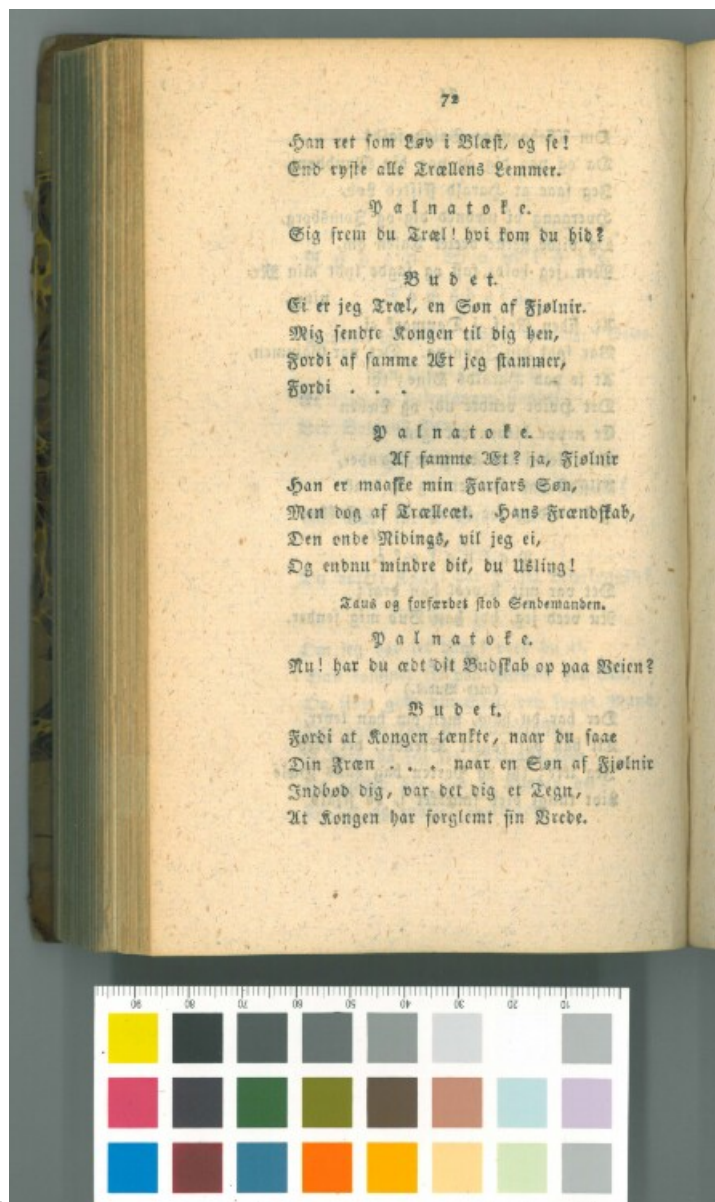
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 69. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1809_169A-txt-shoot-idm3595/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

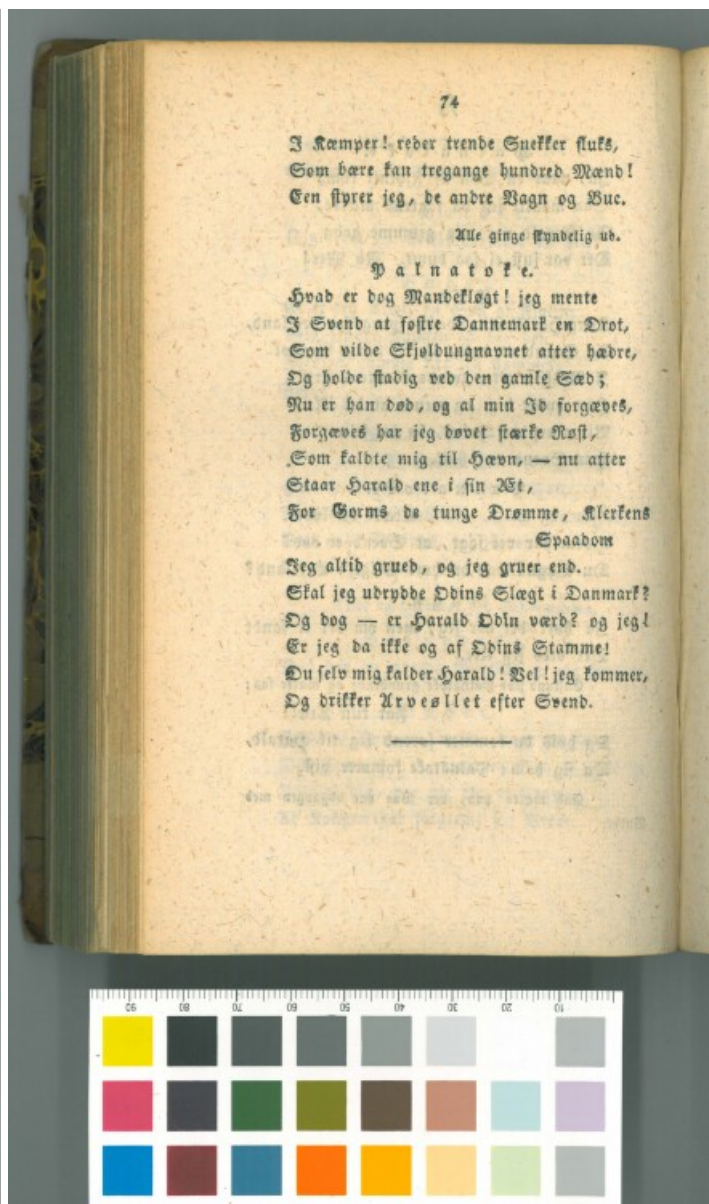
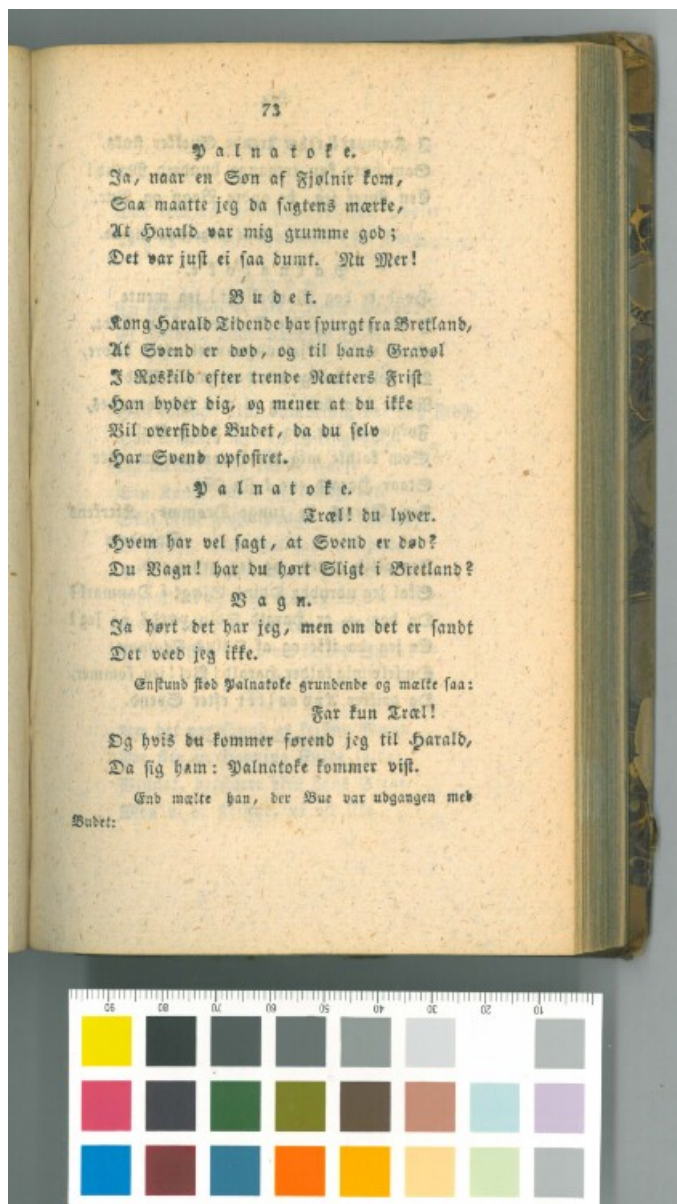
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

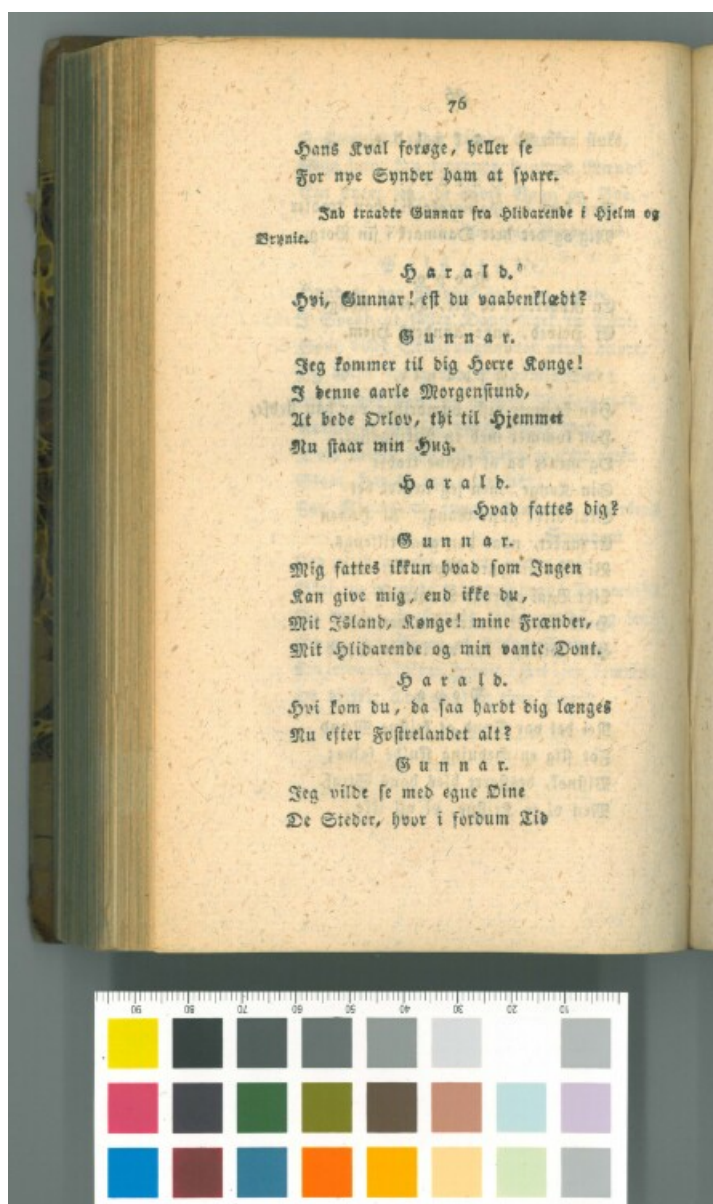
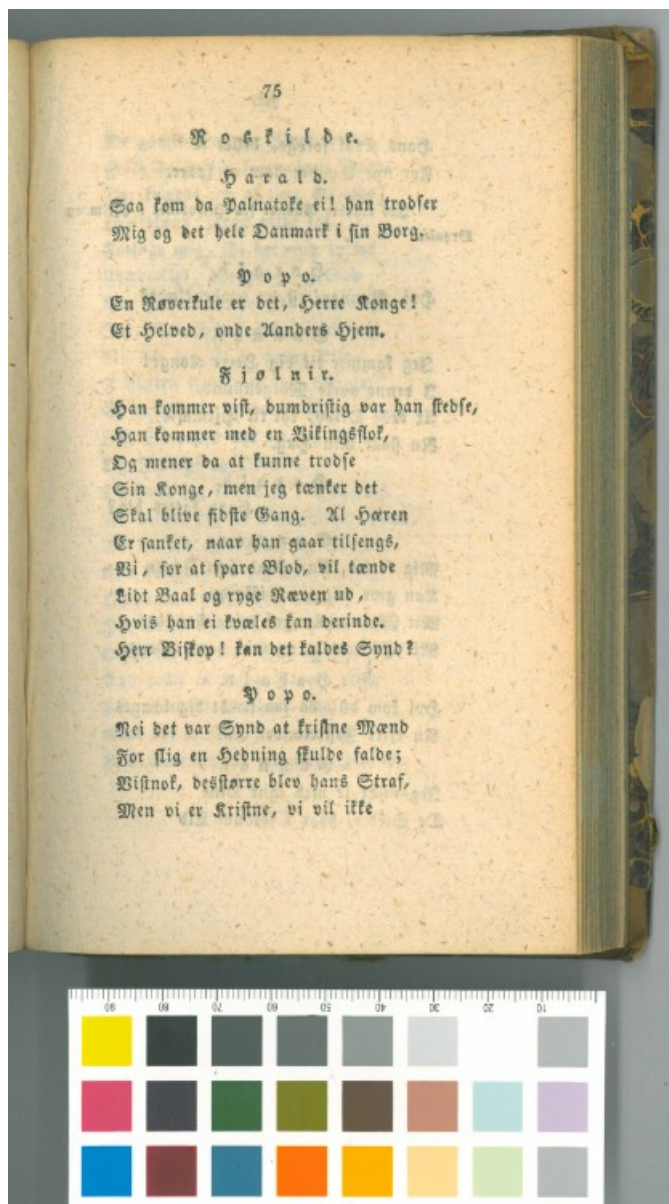
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

De gamle Kæmper Livet fæstede,
Hvor de bedrev saamangen Daad,
Der kvædes om af vore Skjalde,
I alskens Idræt vilde jeg
Sorsøge mig, thi det mig tyktes
Uhederligt, hvergang jeg load
Om Fædres djærve Id, saalænge
Jeg ikkun stifted Hug til Skemt.
Nu har jeg set de røppe Pile
I Lusten flyve, og mit Skjold
Er mærket af de hvasse Egge;
Jeg Sigarsted har set, og Leire,
Og Hellinge og Obinsei,
Og hvad jeg kunde se i Danmark.
Nu drives jeg til Gudsfolkets Hjem,
Til Upsals Helligdom og Sigtun:
End eengang vil jeg da i Norrig
Omvaanfe i det vrude Land,
Der avled Mænd, som heller vilde
Omgarde sig med Sne og Is,
End taale at Kong Harald reiste
Paa beres Nakker høie Stol.
Naar det er flet, da farer jeg
Med Sammen til mit kære Island.

P o p o.

Kong Harald! elskte Son i Kristo! her!
Den blinde Hedning vil til Upsals Tempel
Dg dyrke Djævlene. Har du ham lær,
Da byd ham tage Kristendommen,
Hvis ei, da deler du hans Synd.

G u n n a r.

Hvi er den Kerk og altid her tilstede
Naar Mænd samtale? Konge! du kan tro
Hvad dig behager; men du vil dog ikke
Forlange: jeg skal stifte Guder med?

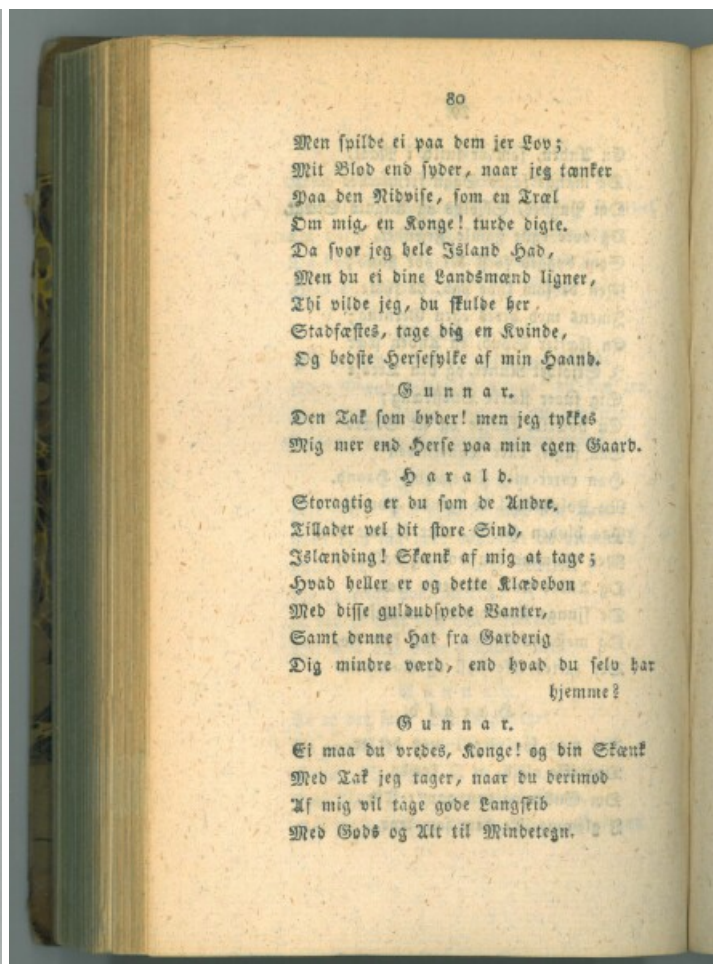
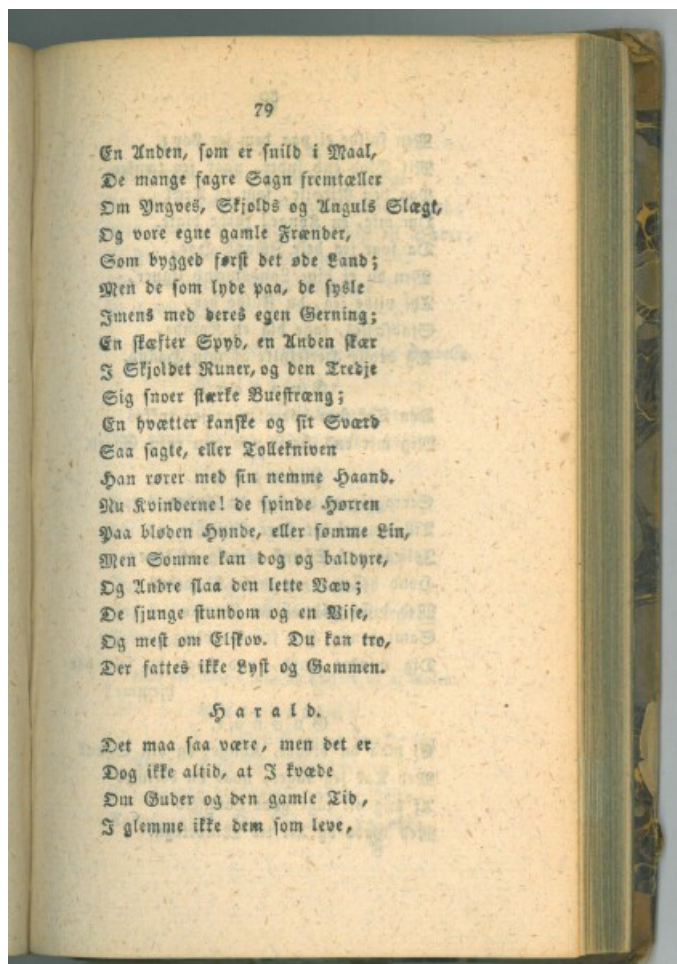
H a r a l d.

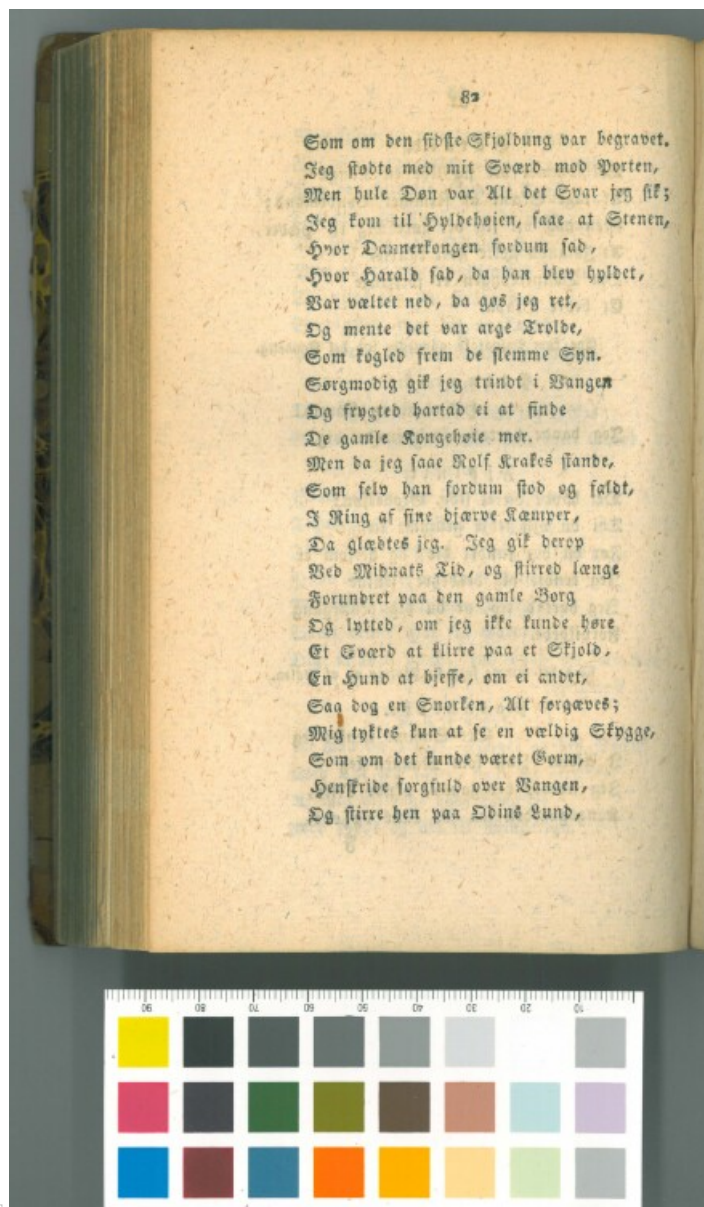
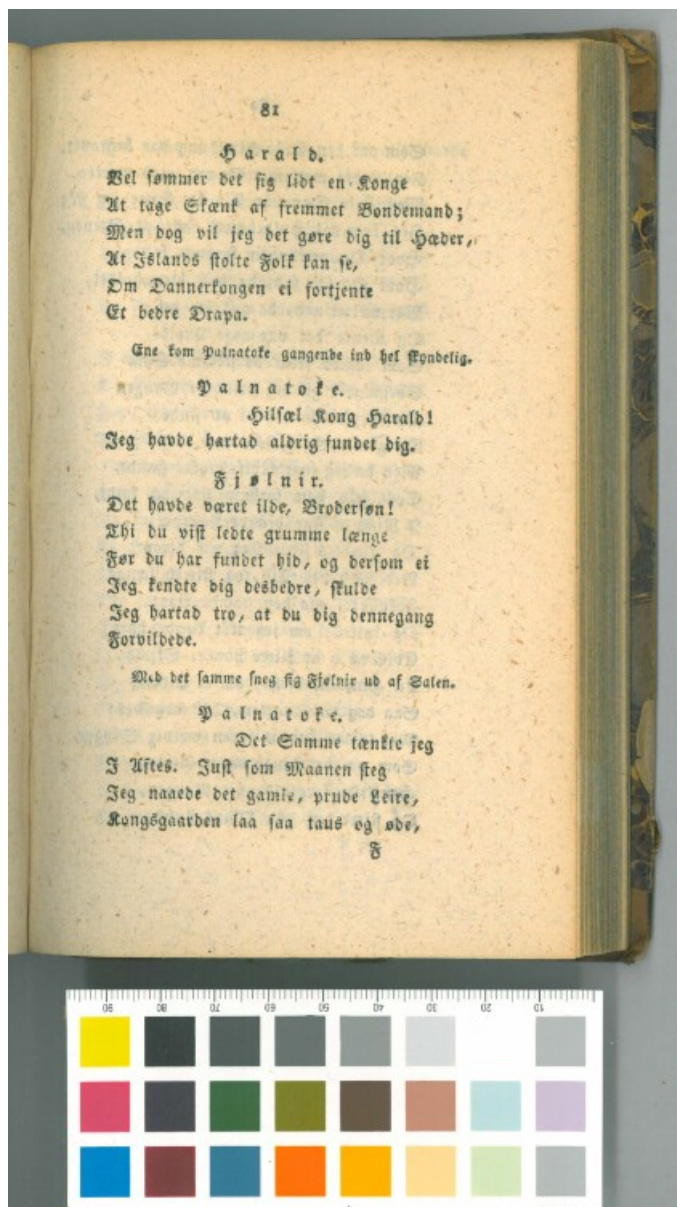
Vist ikke. Du beholde maa din Tro,
Men bliv saa her! hvad vil du hjemme?
Mig tykkes, vi har lange Ratter,
Dg gruelige nok, men I!
I har jo Nat den hele Vinter!
Det maa dog være grumme fælt.

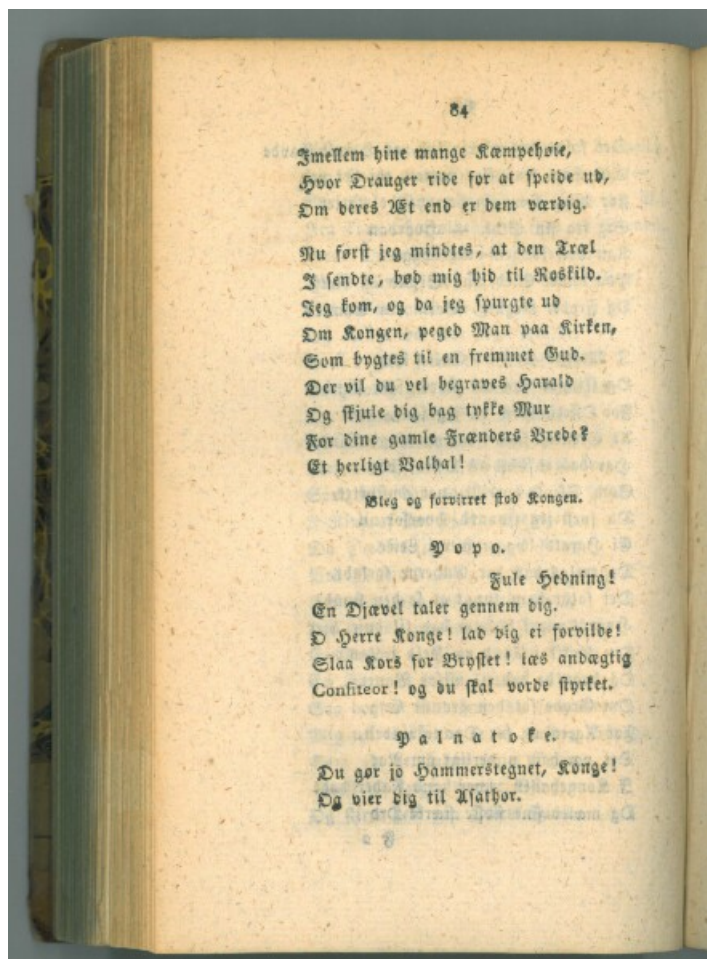
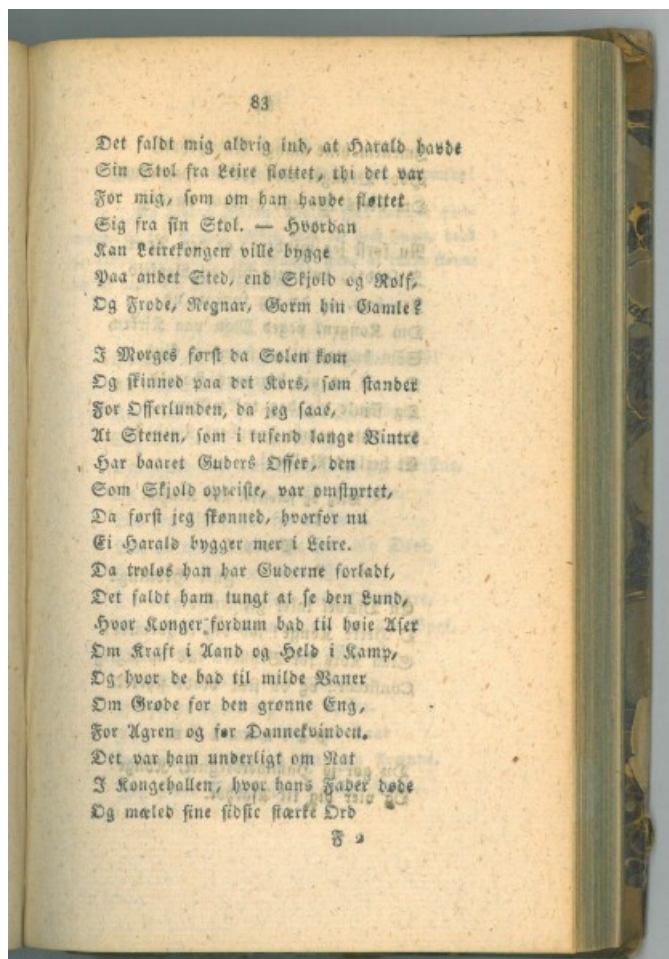
G u n n a r.

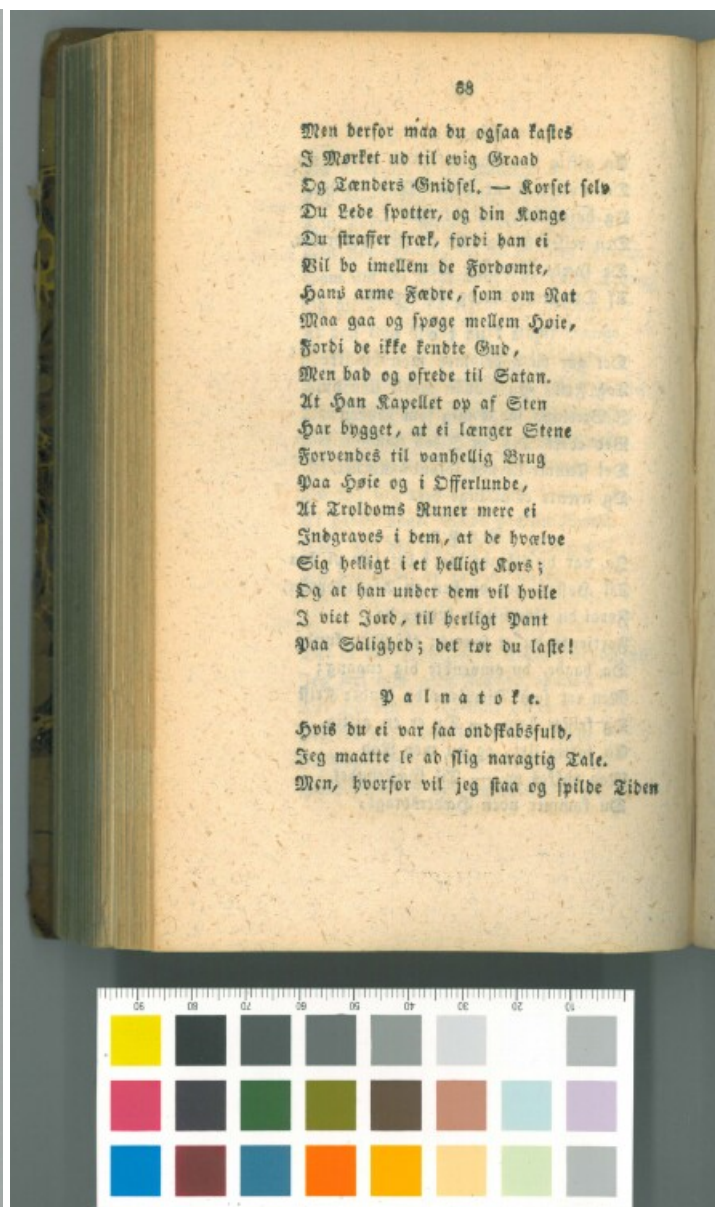
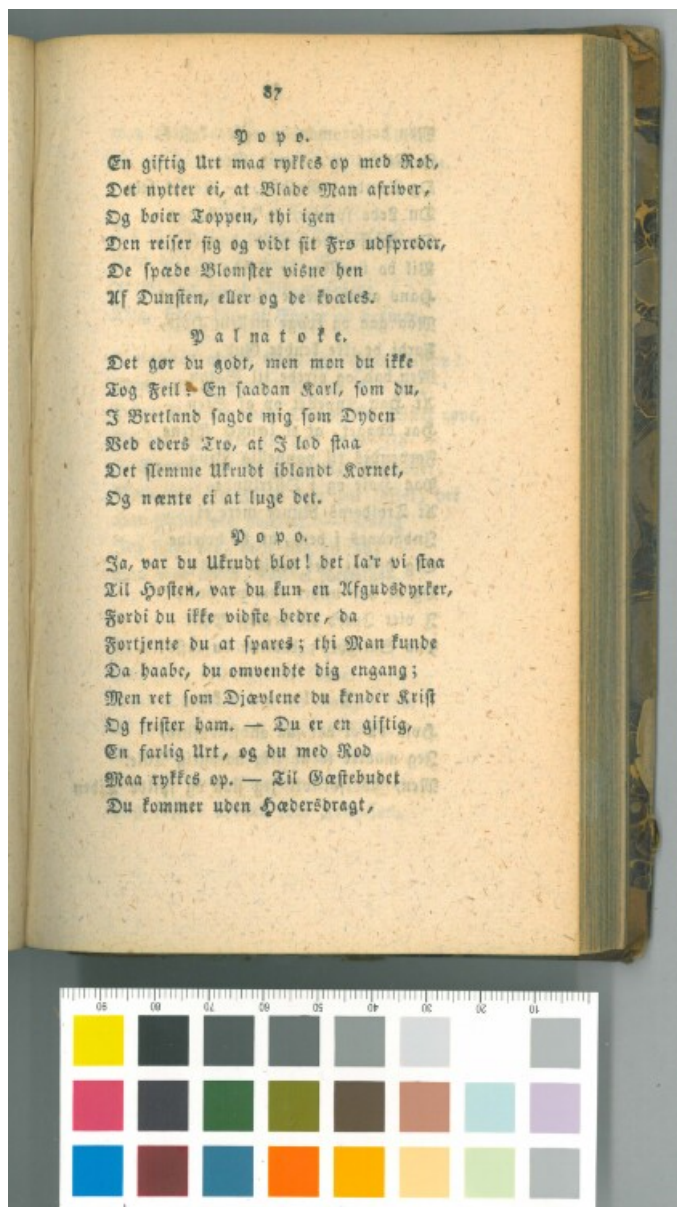
Ei er det saa. Om Arnefedet
Vi santes da i venlig Krinds.
Hvem Skoldskab sik af Ddin, Foæder
Om Kers og Grimthursers Strid,
Om Ddins Wt i Svithjod og i Grafland.

Daa Sligt at høre? Skynd jer lidt!
At jeg kan vide, hvordan I vil domme.

F j ø l n i r.

Du er saa utaalmodig, Broder søn!
Men deri har du ogsaa Ret,
At Vi har ingen Tid at spille,
Dog, siden kan vi skynde os desmer.

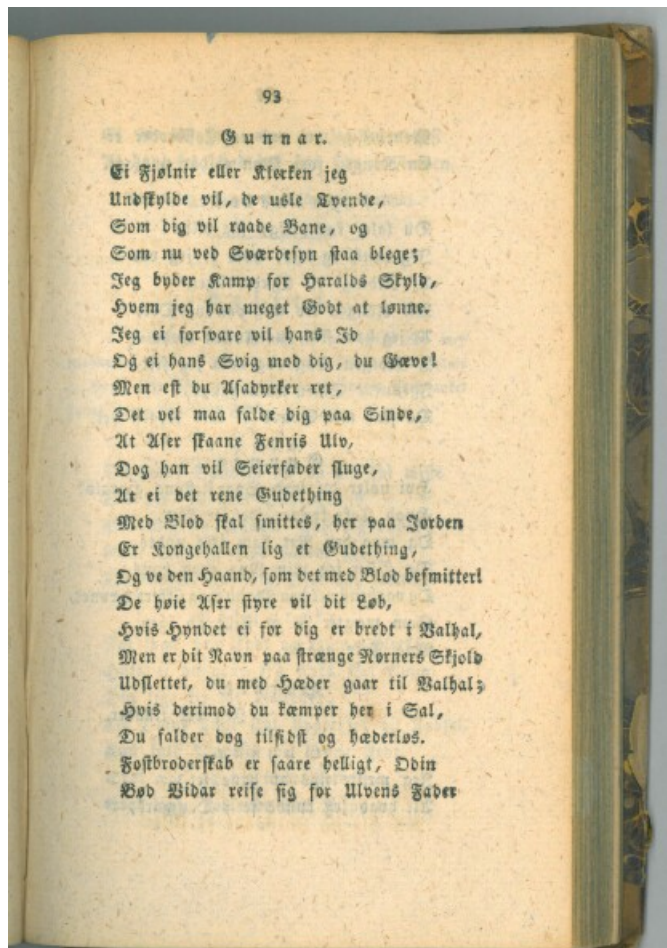
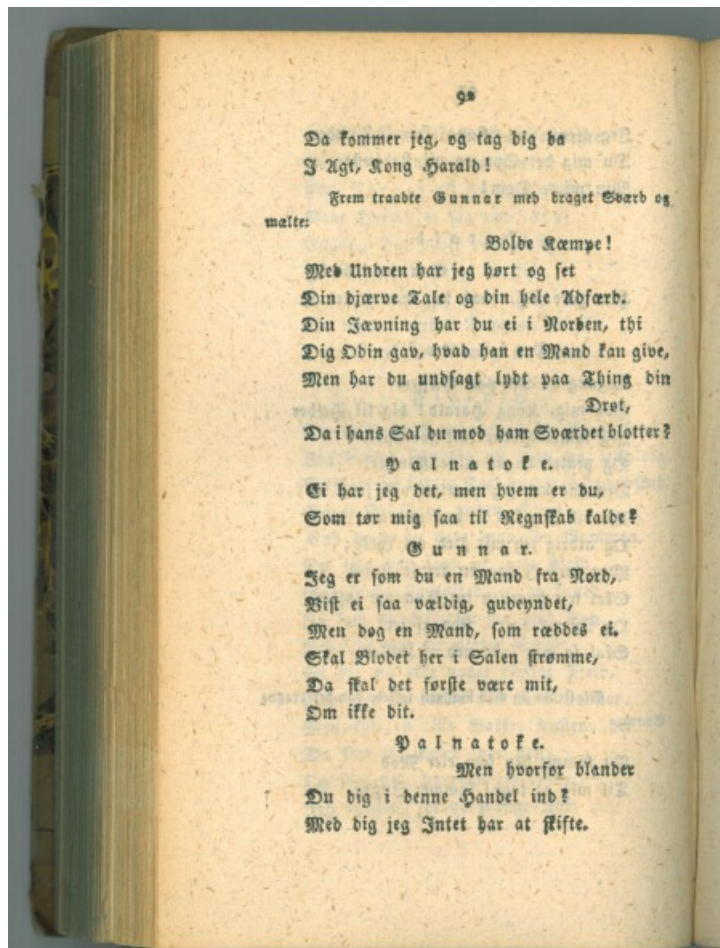
I pævned meget Grueligt, Herr Biskop!
Men det, desværre! er end ikke Alt.
Hans Vikinger paa Danmarks Kyster røve,
Dg han oppustet har den onde Tid
I Svends det unge Hjerte, Sværdet,
Som mod sin Fader han har løftet, det
Har Palnatøke hvættet. — Nødig
Seg siger det, men sliq en Id,
Saa vide kendt, kan ei forfølges.

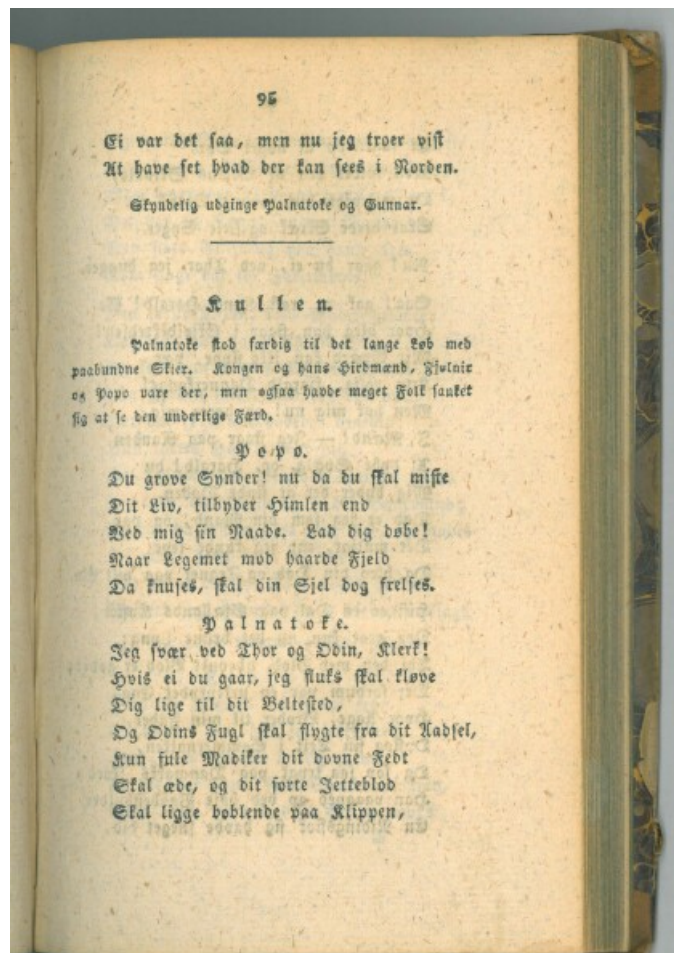
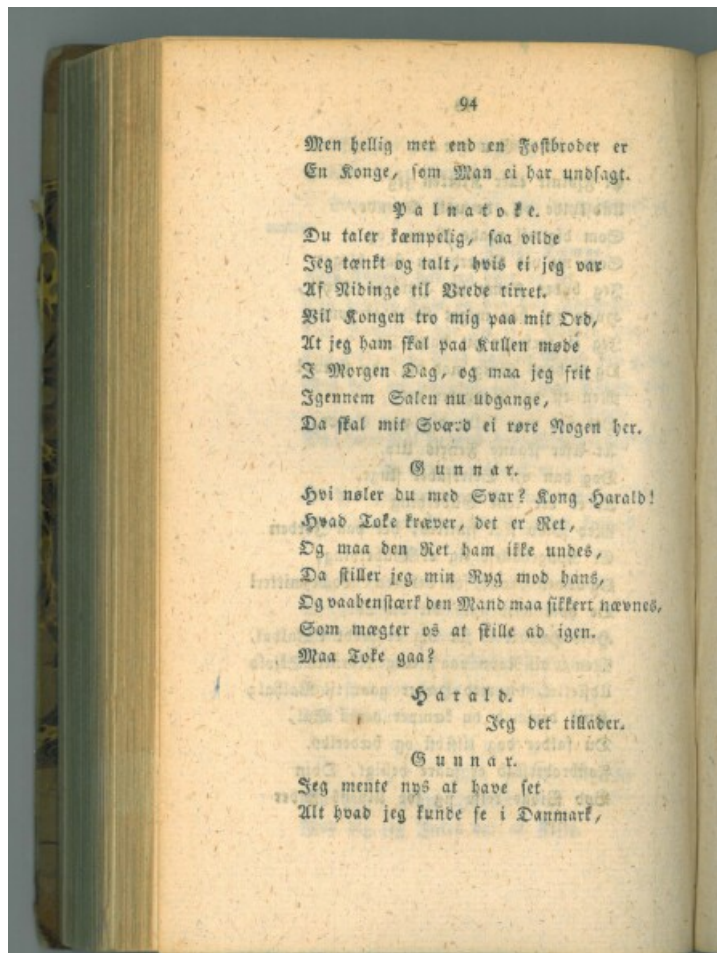
P a l n a t ø k e.

Ei vil jeg spille mange Ord
Daa sliqe Ribinger at svare.
Naar Danmark har en Konge, som
Ei mægter Lov og Ret at skille,
Ei er det Under, om hans Mand
Da selv med Sværdet skille Trætte.
Seg fostred Svend som Kongesøn,

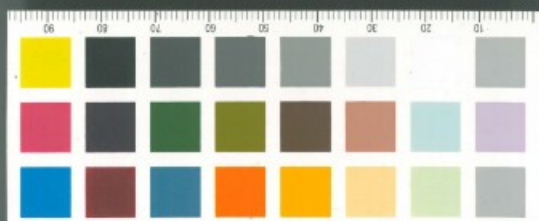

Ei suges op af noget Dyr,
Men svides hen af Solens Straale,
Dg mislevidt din raadne Stank
Skal brede Skrak og søle Syger!

Nu! gaar du ei, ved Thor, jeg hugger.

Saa! gaf og trost Kong Harald! Se
Hvor blev han saar i Skjoldkredsen!
Mit Sværd kan ikke flyde, vær
Kun rolig, Harald Dannerkonge!
Men hør mig nu! og hører mig
I Mænd! — Jeg staar paa Randen
Af dybe Svælg, og, Harald! du
Mig byder der at finde Døden.
Død er jeg som din Mand, og var
Det muligt, end jeg kunde leve
Da blev din Død og Tegnet paa mit Liv.

Hist er en Dal paa Sjællands Kyster;
Der grov kun nu det brune Lyng;
Thi den med Blod, uhevet Blod er godet;
Der forðum var en urtepydet Eng,
Hvor Tage, Broder til min Fader,
Dro slog sin Telt i Sommernatten,
Dg sov saa trygt paa Danmarks Ford;
Han vaagne op ved høie Baabenbulder,
En Nidingsflo! sig havde sneget did.

Dg myrbed ham før han var vel opvaagnet;
Man sagde: Bifinger bedrev den Id,
Men horer det, I brave danske Mænd!
Det var jer Konge, endnu Finnar
Den store Guldring paa hans Arm
Som Kage bar for Tarmødet.

Den første Drom, min Moder drømte,
Var den: hun havde sig en Læv
Dg som hun Læven slog, en Skætel
Paa Torden faldt, hun tog den op,
Det var et Mandehoved. Harald!
Hun tyktes Hovedet var dit.
Hel sølsomt har det siden Mornen soiet,
Jeg blev din Mand og ei din Banemand;
Nu har du løst mig fra min Tro, og mødes
Vi mer i dette Liv, da vist
Paa en af os skal Kage vorde hevet.
Nu veed jeg, Harald! du er bleven unbsagt.

Nu hortest Murten og Ulv i Bøffen.

F j ø l n i r.

I danske Mænd! vil I vel tro
De Bogue, som kan jer fortæller?
Har I nu alt saa hurtig glemt,
At det var ham, som Svend opfofret,
Som lærte ham i eders Hu at røve?

Ⓒ

